

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 17 Quomodo illi Christus Dominus ostenderit in suo Divino pectore
crucem, quam tulerat, jam inde à sua conceptione, eandémque ipsi
desponsaverit, ducendo illam cum ea ad cœlum, & cumulando ...

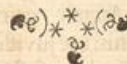
urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

§. V I.

Amplius id declarat sequens visio. Aliquando manè, *inquit*, mihi ostendit Dominus quasdam sc̄alas, quæ à terra pertingebant ad cœlum. Erant ex auro purissimo, ac tenebantur à quibusdam sanctis Angelis in parte posteriore. Dixitque Dominus: Ascende sursum, Anima, per has sc̄alas, non enim est, cur illas taliter aptatas, reformides. Audita voce Domini, ascendi velocissimè, quia virtus Divina sublebat meam animam adeò, ut videretur esse instar triremis, quam sulcantem mare suavis ventus velociter impellit. Pervenit mea anima usque ad summam illarum altarum scalarum, & statim videbantur aperiri coeli, quasi in momento dirumperentur: atque Dominus subito dixit sublimi quodam & benigno modo: Intra anima in gaudium tui DEI. Lætata est tum mea anima in ea regia & beata Civitate DEI, in qua illi fuerunt ostensa admiranda bona, quibus aliquamdiu fuit fruita, sicut aliàs. Revelavit mihi Dominus suo lumine, sc̄alas aureas fuisse figuram & symbolum meæ mortis, in qua in mo-

mento ac facillimè, per ipsius bonitatem, & misericordiam, esset transferenda mea anima ad illam felicem patriam manibus sanctorum Angelorum. DEUS novit confusionem, quam mea anima sentit, quòd hoc scribam, & ipsa id intelligat à suo DEO, quàmque timeam, si propter meas tepiditates, ac peccata, deberem perdere thesauros harum misericordiarum. Confidam in Domino DEO meo, qui est infinitè bonus, & dives in misericordijs.

Hoc tempore, quo mihi DEUS toties revelabat suam Gloriam, dixi meis Dominis sanctis Angelis, me relinqui incertam à DEO, quoad meum transitum. Ipsi contraxerunt humeros, & Dominus mihi respondit: Non est incertus is, cui proficiscenti ad suam patriam & civitatem ostenduntur illius turres, & portæ, ac ædificia, & palatia. Signum est ipsum esse vicinum. Hoc Dominus dixit, ut me conservaret, sicut me conservat, unà cum cruce, quam patior in illa unione animæ cum ipsius Divinitate, & quasi inter cœlestis Aulae Incolas.

CAPVT XVII.

Quomodo illi Christus Dominus ostenderit in suo Divino pectore Crucem, quam tulerat jam inde à sua Conceptione, eandemque ipsi desponsaverit, ducendo illam cum ea ad Cœlum, & cumulando magnis gratijs.

Miris modis usus est DEUS, ut famula ipsius tot afflicta doloribus, & alijs, quijs gravantur, libenter ferant crucem, per quam intrantur in gloriam, quemadmodum eam tulit ipsemet Dominus, qui patiendo in eam intravit.

§. I.

Quodam die (in Aprili anno 1622.) mihi dixit Dominus: Veni mecum

anima, & videbis, quid tibi velim ostendere. Ego respondi: Domine mi, sunt tantæ gratiæ, quas mihi præstitisti, & tam mirabilia, quæ mihi ostendisti, ut nesciam, quid amplius mihi videndum superfit. Dominus autem mihi respondit: Et nonne ego sum Bonum infinitum? quantumcumque videris, supersunt tibi multò plura videnda, & mihi multò plura ostendenda. Dixitque me Divina Majestas ad cœlestem Jerosolymam, ubi vidi Christum Dominum, qui in suo sacro pectore habuit eandem Crucem, & dixit mihi ejus Majestas: Istam

Istam Crucem habui meæ animæ infixam, ab instanti meæ Conceptionis, quæ erat terribilis, ac molestissima. Et verò talis mihi viva est. Dedit mihi quoque Dominus specialissimum lumen, quo agnovi gloriâ, quam anima Christi Domini habuit, & quâ est fruita jam inde à tempore suæ Conceptionis, unâque id, quod sustinuit in Cruce. *Hoc suffecerit ad illam amandam & amplectendam; magis autem idem declaratur in sequentibus revelationibus.*

§. II.

DUm aliquando manè (in Januario anni 1622.) agerem cum DEO, more consueto, vidi in meo cubiculo quendam sanctum Angelum DEI, formosissimum, & splendidissimum, qui amplectebatur Crucem ex purissimo auro, tam gratiosam ac splendidam, ut videretur obscurare pulchritudinem ipsius Angeli: adæquabat magnitudine ulnam, & erat aliquantum lata. Sanctus Angelus mihi dixit, accedens ad me: Famula DEI, & Sponsa JESU Christi, qui est unicum nostrum Bonum, accipe istam Crucem, ac donum, quod tibi Dominus mittit ex Cælo. Dum intuerer Crucem, apparuit mihi tam horribilis ac aspera, ut re verâ natura timuerit, & quodammodo defecerit, mihiq; incusserit ingentem metum Crucis, & fuerim turbata, quamvis pars superior animæ fuerit valde resignata, ut mihi videbatur, in voluntatem DEI, ideòque non sum ausa illam suscipere. Quando sanctus Angelus cognovit meos timores naturæ debilis ac fatigatæ, gratiosè & graviter mihi dixit: Famula DEI, nè timeas suscipere Crucem, & munus, quod tibi Dominus mittit; quia tibi promitto, non fore eam tibi gravem, sed allaturum robur & solatium, quemadmodum Sponsa est levamen, delictium, & solatium, atq; gaudium sui dilecti Sponsi. Cum audirem hæc verba sancti Angeli, fuit animata atque confortata natura, & accepi sanctam Crucem, eamque sum amplexata cum maximo solatio & gaudio, assumpsique illam in sponsam & amicam meam, resignando me penitus, & ex toto

meo corde in voluntatem & manus DEI, ut ipsius Majestas exequeretur in me, quoad omnia, suam sanctissimam voluntatè; ac eliciendo multos actus hujus resignationis, quam optimè noveram. Postquam id fecissem, Dominus Angelus meus Custos celeriter abstulit Crucem ex meis manibus, & servavit illam in se ipso, sicut consuevit asservare alia cimelia, quæ mihi Dominus dedit ex mera sua bonitate. Cum sancto Angelo, qui attulerat Crucem, venerat alius, qui ferebat Calicem in suis manibus, & accedens statim ad me, obrulit mihi illum eodem modo, quo prior Crucem, dicendo: Sponsa JESU Christi, accipe istum Calicem, quem tibi hic Dominus mittit. Non renuit natura illum acceptare, quem propterea subito suscepi, & applicui meis labijs, osculando ipsum, cum magno solatio, & gaudio: & sanctus Angelus unâ cum focio discesserunt à me.

Post hoc mihi dixit Dominus, animando & confortando me: Anima mea, nè timeas, quia hæc omnia facta sunt, ut tibi daretur occasio eliciendorum actuum, quos elicuisti, resignationis, non autem ob ullam aliam causam. Hoc dicto, fui multum confortata in Domino, & egi illi magnas gratias pro magnis favoribus, quos mihi continuè præstat. Post biduum deinde, dum agerem cum DEO, & elicerem multos actus resignationis in ipsius sanctissimam voluntatem, conspexi Crucem aliquantum fuscam, quæ habebat colorem ligni ordinarij, & statim ac illam vidi, toto affectu ipsam adoravi & honoravi, atque cum gaudio, & magna oblectatione sum, disuaviata, appressique mihi fortiter, cum ingenti turbatione meæ animæ. Dum ita eam amplexarer, vidi, ac adverti in altera parte crucis Dominum illi affixum, & ex ipsomet Domino prodeuntem quandam virtutem, fortitudinem & gratiam, quæ permeans eandem Crucem, communicabatur meæ animæ, unâque ipse Dominus se mihi cum illa communicabat. Mea anima fuit adeò animata & confortata, ut senserim magnas & novas vires, ac animû ad patiendum. Vehementer obstupui hoc Divinum mysterium, & exclamavi di-

cens ad meum Dominum, quasi meo ac omnium animarum nomine: Mi DEUS, & mi Domine, si tua Majestas est affixa eadem Cruci, quam nobis das, & quando amplectimur Crucem, amplectimur te, quis Crucem timeat? Tum incepti summis extollere laudibus Crucem, & proferre verba, orta ex intensis affectibus amoris, quo illam persequuta sum, cum peculiari lumine, quo mihi Dominus manifestavit hanc veritatem. His à me dictis, subjunxit Dominus quàm gravissimè: Ità, est verum, Anima, quod dicis. Mansi in ecstasi aliquamdiu, & quando ad me redij, gratias egi DEO. Paulo post, cum diceretur Missa, suscepi Dominum in sacra Communione, & postquam communicavisse, sensi maximam & specialissimam unionem meam animæ cum Domino, atque Domini mecum, arctiorem, quàm unquam mihi videar habuisse. Et dum essem ità unita, dixit mihi Divina Majestas: Anima mea, apprehendisti me, quia ego ità disposui, & volui, ac permisi me à te apprehendi: ego etiam tibi adhæsi indissolubili vinculo, tanquam Sponsæ. Esto certa, quòd te nunquam sim dimissurus, nec relicturus, neque etiam tu unquam me sis relictura, vel à me recessura.

§ III.

SEquenti mense, in festo Angeli Custodis (1. Martij anni 1622.) cum vehementer gravarer & affligerer à multis & continuis doloribus, quos fueram passa, continuis triginta diebus, & natura mea esset valde debilitata atque consumpta, ut quasi ipsa viderentur esse confracta & comminuta ossa persecutionibus diaboli, cui Dominus dederat licentiam exercendi in me sui furoris, quamvis cum solita limitatione; postquam me præmonuissent mei Domini sancti Angeli, quòd sequenti die essem affutura ipsorum festo in Cælo: hoc die, inquam, manè, vidi meos Dominos elegantissimè & solennissimè ornatos, sanctum quoque Angelum superiorem, qui me vidente ante paucos dies amplectebatur auream crucem, à qua mihi fuerat in-

cussus tantus terror, atque hic mihi dixit: Soror surge, ac pone te in ista Cruce, conscende hos gradus, quos in illa vides, & colloca te in isto ipsius brachio. Statim me arripuerunt mei Domini, & duxerunt sursum per gradus ad brachium Crucis, circumdederuntque caput meum coronis, quæ etsi fuerit spinea, tamen mihi non nocuit (erat autem pulcherrima aspectu) & manui meæ inferuerunt tres clavos. Interea fui modicum rapta in ecstasim, & quando redij ad me, vidi Majestatem Christi Domini, qui occupabat alterum Crucis brachium. Mirata sum vehementer, quòd illum viderem, & fui attonita, inclinavique me ad brachium Domini, atque ità me tulerunt mei Domini ad celestem Jerosolymam, & Dominus etiam mecum ibat, quamvis suà propria virtute. Postquam sic fuisset ingressa in illam celestem patriam, fui per ipsam totam circumducta, comitantibus me plurimis Angelis, qui clamabant, & vocibus suavissimis laudabant DEUM, eò quòd mihi concessisset victoriam relatam de diabolo, cum quo illis triginta diebus strenuè pugnaveram. Atque cum his suavissimis clamoribus me duxerunt per totum Cælum, procedentibus ad me videndam omnibus illis sanctis Civibus, & admirantibus, dum me viderent. Finità hac obambulatione, me duxerunt ad conspectum DEI Trini & Unitus, ac deduxerunt ex Cruce per ipsius gradus, & prostraverunt coram Domino. Ego ab illo instantissimè petivi veniam multorum defectuum à me commissorum ijs triginta diebus in patiendo, unaque operem, & gratiam, quæ essem opus deinceps habitura. Dominus me est solatus, & valde animavit, dixitque mihi: Bene est, quia etsi commiseris quosdam defectus in eodem quo loqueris, sunt tamen instar exiguarum palearum, injectarum in infinitum ignem, & quod ex illis oritur, est quasi ornamentum pretiosissimi alicujus vasis. Non patiar te abire vacuum ex mea domo, accipe hoc munus. Indueruntque me quidam quasi epomide, quali exornantur Doctores, & capiti imposuerunt Doctoralem lemniscum omnium colorum. Hanc au-

rem tibi confero gratiam (ajebat Dominus) quia in cathedra Crucis, quam es perpessa, te gessisti & exhibuisti Magistram in patientia, me adjuvante, ac sublevante. Tum Dominus, datâ mihi suâ sanctissimâ benedictione, à me discessit. Postquam autem redij ex mentis excessu, inveni me in meo angulo; & quando deinde communicavi, repletum fuit Oratorium, ac meum cubiculum Angelis DEI, qui flexis genibus, & cum magna reverentia, atque cum cereis albis accensis, aderant Sacro à Consecratione, usque dum fuisset refecta epulo Eucharistico.

Alio die, dum jam vellem communicare, quando Sacerdos est ingressus in meum cubiculum cum Augustissimo Sacramento, audivi quandam vocem intrâ me ipsam clarè ac distinctè, & agnovi esse Divinam, quæ dixit: Bene veneris, Domine, & Fili mi, ingredi in hanc animam, & faciamus mansionem, habitemusque in illa. Fui vehementer consternata, auditâ istâ voce, dum considerarem, quomodo Christus vocaretur Dominus, si ea vox esset DEI? Dominus autem me pacavit dicendo: An nescis, dixisse Propheta: *am regium? Dixit Dominus Domino meo, sede à dextris meis.* Acquievi, & admirata sum Bonitatem ac Majestatem Domini.

§. IV.

PER biduum vel triduum (in Novembri anni 1622.) comparuit meæ animæ aliquoties Christus Dominus Crucifixus, ego autem propter meos ordinarios timores, quibus semper sum obnoxia, me ab eo averti. Tandè vidi rursus Divinam Majestatem ita Crucifixam, atque cum vehementibus affectibus & anhelitibus animæ, quasi currendo, me prostravi ad pedes Domini, & apprehendi ac amplexata sum illos arctè. Tunc mihi Dominus dixit: Hoc proterus, Anima, hoc est, quod ego his diebus propositum mihi habui, dum tibi me præberem spectandum. Nonne me vidisti? Cum amplecterer pedes mei Domini, vidi post Crucem duas scellas; unas magnas multorum graduum,

sed faciles ascensu, quæ fixæ in terra perungebant ad summitatem Crûcis; alias minores, quæ erant sub magnis, & habebant pauciores gradus, sed valde arduos, ac ascensu difficiles, videbanturque esse ex ære, vel ferro, erantque rotundi, ac pauci. Dominus mihi dixit: Anima, ascende per unam harum scellarum. Contemplatum illas diutissimè, & videbatur meæ imbecillitati conveniens, conscendere majores, eò quòd hoc essem factura facilius, tametsi essent longiores, foretque temeritas, velle scandere minores, utpote valde arduas. Constitui ea de re interrogare Dominum, dixique: Mi Domine, quas ex istis scellis jubet tua Majestas me conscendere? Dominus autem mihi respondit: Conscende, quas volueris. Non, mi Domine, reposui, quas me jubet tua Majestas conscendere? Tum Dominus dixit: Minores. Incepi illas scandere, & in primo gradu sum experta maximam molestiam ac laborem. Postea mihi est dictum, illum primum gradum fuisse afflictiones, dolores, ac molestias maximas, quas eo die eram perpessa. Brevi perveni rursus, sed cum summâ difficultate, & postquam eò pervissem, inveni me affixam eidem Cruci mei Domini in altera ipsius parte. Elevabatur verò paulatim Crux cum Domino, & mecum in altum, usque dum perveniret ad portas Cœli. Postquam eò pervissem, petivi cum vehementissimis affectibus mihi portam aperiri. Prodiverunt duo Angeli valde graves, ad respondendum: rogavi ipsos, ut mihi aperirent. Et illi mihi dixerunt: Quis adest? quis vult ingredi in istam cœlestem patriam cum Cruce? hîc nullus cum illa ingreditur. Nihil hoc loco aliud est, quàm Gloria, Beatitudo, & Quies. Donec veniatur ad portam Cœli, opus est Cruce, sinè ipsa enim non potest ascendi; nequaquam tamen cum ea intratur. Et quamvis roga-rem, ut mihi aperirent, tamen non aperuerunt, sed me relicta iverunt sancti illi Angeli ad conspectum DEI, ac dixerunt Divinæ Majestati: Domine DEUS noster, quædam anima crucifixa clamat ad portam cœli, & vult intrare: quid jubet Tua Majestas

jestas fieri? Dominus quàm amantissimè & benignissimè dixit: Pandite istos cœlos, & ingrediatur. In momento fuerunt aperti cœli, & ingressa sum per hiatus illarum aperturarum, ubi reperi Christum Dominum (qui jam, me non vidente, descenderat ex Cruce) instar Pastoris splendidè vestitum, & pereleganter, ac festivè, modo pastoritio. Refixit me Divina Majestas ipsamet ex cruce, imposuitque suis humeris, tanquam suam oviculam, in specie animæ, quemadmodum illas hic pingunt, atque taliter me induxit in Cœlum, ac præsentavit æterno Patri, dicendo: Pater æterne, hic tibi adfero istam meam oviculam, quæ semper me est sequuta, & comedit mecum ad meam mensam, bibitque ex meo poculo, quam tenerè amo; gerit mea stigmata in pedibus, in manibus, ac latere; aspice sanguinem, quem pro me fudit; obsecro te, ut ipsam agnoscas pro tua, & gratificeris illi. Pater æternus me est intuitus cum maxima charitate & amore, ac respondit: Fili mi, vehementer me certè delectat hæc ovicula, quam mihi offers, & suscipio illam atque agnosco pro mea quàm libentissimè; est gratissima meis oculis. Deinde me Dominus erexit, quia procubueram in genua apud Divinos ipsius pedes, posuitque me quàm affabilissimè ac amantissimè ad brachia Æterni Patris, & intrâ illud Divinum ejus Esse, ibique me complexus est, & mille mihi exhibuit amoris indicia, ubi diu mansi, fruens illis Divinis amplexibus, & favoribus cœlestibus. Quando sum ad me reversa ex hoc raptu, reperi me in meo angulo.

§. V.

Tandem illam est dignatus deducere cum summo honore confixam Cruce, ad locum, ipsi designatum in Cælo. Agens, inquit, aliquando cum DEO, passa sum in meo corpore derepentè gravem dolorem, qui oriebatur ex eo, quòd me sentirem arctissimè circumcingi. Tum, DEO disponente, oculos animæ aspexi, me ipsa, & vidi me cingulo quodam rubro, quamquam coloris lucidi & amœni, fortiter

constringi à duobus Angelis DEI, qui stipabant mea latera, & me habebant mediam, trahebantque singuli extremitatem illius cinguli, cui super nudum corpus, in sinistro latere erat supposita quædam Crux, longitudine adæquans circiter unam spatham, habens insertas quatuorque cuspides seu clavos, in duobus brachijs, superne, & in medio, ac infernè, & constricta, ut pars Crucis ingrederetur in carnem, magis torquebar & affligebar. Cùm autem me hoc modo constringerent illi sancti Angeli, dicebant mihi: Soror nostra, præpara te, quia te volumus erigere ac ducere, quòd jussit Dominus. Et cùm vellent volentes me erigere, ego præ dolore, quem patiebar, dixi: Non, non, Domini, relinquant me; quia moriar, si me hinc elevaverint. Expectaverunt medicum sancti Angeli, ac tum mihi iterum dixerunt: Soror nostra, noli timere, veni huc, apprehensamque me in utroque latere, quam suavissimè elevaverunt, ac erexerunt quasi in pedes, statimque duxerunt ad cœlestem Jerosolymam, & constituerunt in conspectu Divinæ Majestatis, qui coniectis in me suis Divinis oculis, præteritum verò in insigne Crucis, quæ erat cinctum sinistrum meum latus, præcepit eundem sancto Angelo magnâ prædito charitate, qui ibi aderat, ut me discerneret, & exolveret, acciperetque Crucem, quam ferebam infixam lateri sinistro, ac poneret intrâ illam cœlestem Civitatem in certo loco, designato à Divina Majestate. Fecitque ita Angelus, & postquam mihi Dominus bene precatus fuisset, eidem Angeli me reduxerunt ad meum locum, cumque me ipsam aspicerem in illa parte, in qua fuerat Crux, vidi me habere quinque stigmata, aut vulnuscula, quæ mihi infixæ erant quinque cuspides Crucis, & ipsius clavicali. Hæc visio duravit aliquot diebus cum ingenti dolore naturæ; nescivi tamen an id acciderit in spiritu tantum: quia non adverti, maneretne corpus in loco, in quæram, sicut alias constevi advertere. Vehementer affligebar, & angebar his mysterijs, ignorans quid significarent, & petebam

bam à DEO lumen, pro cognoscendis ipsius veritatibus. Tunc mihi dixit Dominus: Amica, quomodo ita times, & affligeris propter istam gratiam, quam à me es consequuta? Quiesce modò, exponam enim tibi significationem huius mysterij. Dum viderem & cognoscerem desiderium, quo teneris, ut finias cursum tuæ peregrinationis, volui tibi pro tuo solatio præbere aliqua signa & figuras, ex quibus intelligeres, & cognosceres locum tibi designatum, & præparatum in cœlesti Jerosolyma, collocato in ea insigni Crucis instructæ clavis, sicut vidisti. Primum verò fuit ea Crux alligata tuo sinistro lateri, cum tanto dolore ac molestia tua, ut intelligatur ac sciatur, ad inveniendum locum, & habitationem in illa cœlesti Civitate, ac terra viventium, Viam Crucis, afflictionum, dolorum, & molestiarum, esse Regiam & severissimam, ac propterea, etiamsi te sim consolaturus, tibi que satisfactorius, quod à me petivisti, concedendo tibi mortem suavem, & plenam solatio, atque ita sis finitura vitam, ac migratura ex hoc exilio in meis brachijs; tamen animadvertite, te paulò ante tuum obitum passuram tentationes, & oppugnationes diaboli, qui te affiget ac stringet pro viribus, me permittente. Sed noli timere, confide in me, quia cum mea gratia, & auxilio, tibi omnia bene succedent, & diabolus confundetur, atque tum occludetur tuum cor, ac adveniet solatium tuæ beatæ mortis, quando expirabis in meis brachijs, & in meo corde, hoc enim est præmium eorum, qui moriuntur in Domino.

Aliâ vice ipsi DEUS ostendit eundem locum, quem destinatum habebat in Cælo, hæc

visione. Vidi, inquit (in Julio anni 1620.) coram me quandam puellam, cujus mediæ corpus superius Angeli induerant lucidissimis armis, & in medio pectoris gerebat rubram Crucem. Cooperuerunt illam Angeli pretioso pallio, & capiti ipsius imposuerunt coronam, atque manui sceptrum, & hoc modo ornatam duxerunt cum magno comitatu ad Cælum. Quando erat jam ingressura, prodierunt obviam multi Angeli ad eam excipiendam, duxeruntque ipsam ad quendam locum, valde eminentem Aulæ cœlestis. Tenebar desiderio interrogandi meos Angelos, qualisnam esset illa puella; qui dixerunt: Est quædam Virgo, nè velis amplius scire. Paulò post interrogavi Dominum: Mi Domine, quæ est ista Virgo? Responditque mihi: Jam tibi dixerunt Angeli: nè velis scire amplius. Hoc audito, acquievi. Aliquantò tamen post dixit Dominus: Si vis scire, quæ sit, veni mecum, & videbis. Tum me abreptam in ecstasim, duxit ad locum, in quo erat ea Virgo, dixitque mihi: Aspice illam, an eam noveris. Aspexi ipsam, & non agnovi. Dixit mihi idem secundo, & non agnovi illam. Dixit mihi hoc tertio, & cum ipsam contemplerer, illuminavit me Dominus, ut adverterem, quòd essem ego ipsa. Erubui, & indolui, quòd desideravissim scire quænam esset, & conquesta Domino ajebam illi, quare mihi ostendisset eam effigiem? Et dixit mihi: Affligeris vehementer tuis doloribus, ut igitur te solarer, ostendi tibi, quid te maneat. Tum subito valde festinavi, ut quodammodo aufugerem, ac reverterer ad meum angulum.

•••)**(•••

T t

CAPVT